

Νάσος Θεοφίλου

Ἐπίπεια Συγκεντρώσεως

(Σέ χώρους μόνιμους καί ἀναμονῆς, βρίσκονται πολλά πρόσωπα μέ στοιχεῖα διερχομένων. Χωρίς ὀνόματα, χωρίς σειρά, χωρίς ρόλο, σ' ἀφήνουν νά ὑποψιάζεσαι μερικές κοινωνικές τους ιδιότητες.)

— Παρακαλῶ... Παρακαλῶ!

— Λίγη ἡσυχία...

— Εὐχαριστῶ.

— Θά ἤθελα νά σᾶς ἀναγγεῖλω ὅτι ἡ προσέλευσις τῶν μελῶν καί τοῦ κοινῶν πλησιάζει στήν ἀρχή της. Ἔχουν ὑποβληθεῖ στήν ἀρμοδία ἐπιτροπή, πρὸς γενικὴν ἀνάλυσιν καί ἀνασκευὴν — ἐάν κριθεῖ ἀναγκαῖο — οἱ λέξεις: «ἑτεροζυγία» καί «φοριαμός».

— Ἐπίσης παρελήφθησαν ὅλα τὰ παραδοθέντα ἐπιπλα πρὸς ἐπισκευὴν καί ἔχουν ἤδη καταγραφεῖ.

— Αὐτά... μέχρι στιγμῆς.

— Οἱ τυχόν ἀντιρρήσεις διαφόρων θεμάτων, νά ὑποβληθοῦν καί νά ταξινομηθοῦν.

— Σέ λίγη ὥρα ἐλπίζουμε νά σᾶς ἀναγγεῖλουμε τὰ πάντα.

— Ὁραῖα... Μέχρι ν' ἀρχίσει ἡ ἔναρξις μποροῦμε νά πᾶμε γιά καφέ.

— Ὅχι στούς διαδρόμους παρακαλῶ... Ἐσεῖς μπορεῖτε νά περιμένετε μέσα ἂν θέλετε — στήν αἴθουσα τῶν ἐγγράφων.

— Ἄ! δέ μοῦ λέτε... Ξέχασα νά ρωτήσω... Ἔστειλαν τήν προδικαστικὴ ἀπόφαση καί τή νερατζιά πού παρήγγειλε ἡ ἐπιτροπή;

— Βεβαίως! Ἀπό χθές. Ἡ νερατζιά, μάλιστα, εἶναι καί ἀνθισμένη.

— Καλῶς. Νομίζω ὅτι ὅλα ἔχουν τακτοποιηθεῖ.

— Συγνώμη... Τόση ὥρα ξέχασα νά σᾶς πῶ καλημέρα.

— Αὐτό δέν μ' ἐνοχλεῖ καθόλου. Ἡ μέρα, βέβαια, δέν σᾶς ἀνήκει... Θά; μποροῦσατε νά μοῦ εἰσθε ξένος... Ὅπως καί πολύ γνωστός ἢ φίλος.

— Ἄλλοδαπός... Αὐτόμολος... Μετανάστης...

— Λυπᾶμαι, ἀλλά εἰσθε ἔξω ἀπό τὰ προσωπικά μου ἐνδιαφέροντα.

— Κι ἐγὼ λυπᾶμαι, μέ τή δική σας λύπη. Ἔχετε καταγραφεῖ στό παρελθόν, μέ τίμημα ἐπί πιστώσει.

— Καμιὰ ἀπάντησι!... Ἀκόμη καί ὁ θόρυβος τῆς ἀναπνοῆς μου σᾶς πᾶει πολὺς!

— Ἐλάτε!... Σᾶς παρακαλῶ. Αὐτά... τελείως μεταξύ μας. Γιά πέστε μου, τελικά τί ἔγινε μέ τήν «ὑπόθεσι»... Σᾶς ἀγαποῦσε ἡ Μάρω ἢ ὄχι;

— Ἄδιαφορῶ γιά τήν ἐρώτησι πού κατέχετε.

— Δέν εἶναι δυνατόν... Λυπᾶσθε! Λυπᾶσθε θανάσιμα γιατί ἀκόμα δέν ξεχάσατε ὅτι ζοῦμε! Μιά ζωὴ μέχρι νά πεθάνουμε... Πού μοιάζει μέ θάνατο πρὸ τοῦ θανάτου! Δέν ἀντέχω νά βλέπω τίς μέλισσες, χολεριασμένες μέσα στή γύρη τους, νά γονιμοποιοῦν τίς ἐποχές... Ἡ σελήνη λάμπει ἀναλόγως τῶν φάσεών της: Σύνοδος—ἐκλείψις—πανσέληνος—σύγκλητος.

— Γιατί σπαίνετε ὅλοι;

— Τί σημασία μποροῦν νά ἔχουν μερικοὶ δικοὶ μας ψίθυροι...

— Εἰστε ὅλοι σας διφορούμενοι!

— Σάν τὰ μαῦρα γυαλιά πού τὰ φοροῦν οἱ τυφλοὶ καί οἱ καταδότες.

— Ναί, εἶναι ἀλήθεια.

— Ἐσεῖς δέν νιώθετε λίγη ψύχρα στίς ἐκλείψεις ἡλίου;

— Χτές βράδι, ὅταν γύρισα στό σπίτι βρῆκα τό κρεβάτι μου περιποιημένο σάν τάφο καί τίς καρέκλες ντυμένες μέ τὰ ροῦχα τῶν συγγενῶν μου.

—(Ψίθυρος εις ἐπήκοον ὄλων:) Μὴ νοιάζεσαι... Εἶσαι κι ἐσύ ἀπ' αὐτοὺς πού θά τούς ἀλλάξουν τό κεφάλι μέ κιονόκρανο!

(Περνάει ἕνας μέ μιὰ βαλίτσα — ἕνας σιλουέτος, ἀνάμεσα σ' ἄλλους περαστικούς.)

—Παρακαλῶ... Παρακαλῶ... Συγγνώμη... πηγαίνεσθε ἢ ἀφικνεῖσθε;
 —Ναί, σέ σᾶς τό λέω... Σέ σᾶς μέ τή βαλίτσα.
 —Εἴσθε σίγουρος ὅτι μιλάτε σέ μένα;
 —Νά νά ἦσασταν ὁ μόνος ἐπὶ τῆς γῆς!
 —'Εσεῖς ποιός εἴσθε... Δέν σᾶς ἔχω ξαναδεῖ.
 —Σᾶς πειράζει νά μέ γνωρίσετε; Νά μέ ἀναγνωρίσετε;
 —Μά ποιός εἴσθε...

(Τά φῶτα θροῖζουν. Ἄποπειρα μουσικῆς — μικροφασαρία — θόρυβοι — ἀνακατωσύρα.)

—'Ει! Ἐξω χαλάει ὁ κόσμος! Τῆς παλαβῆς!
 —Μάθατε τίποτα — τί ἔγινε;
 —Τίποτα. Νομίσαμε ὅτι γινόταν διαδήλωση.
 —Κάτι διαδόθηκε... Ἄς πάει ἕνας νά μάθει.
 —Ἴσως, ἐκεῖνο τό κλιμάκιο ἀκαδημαϊκῶν πού ἔφυγε ἀεροπορικῶς... Κυκλοφοροῦν πολλές ὑποψίες γιά τήν τύχη τους.
 —'Αποκλείεται! Σήμερα ἔχουν ἀπεργία ὅλα τά μεταφορικά μέσα.
 —Κι ἐκτός αὐτοῦ, ἡ Ἀκαδημία εἶναι κλειστή ἀπό τήν περσινή ἐπέτειο ἀπελευθερώσεως.
 —Τά βαρέθηκα πιά... Μόνο φῆμες... Παντοῦ φῆμες καί ὀμιχλώδεις πληροφορίες, σάν παράνομες διαφημίσεις.
 —Κι ὅμως, ὁ κόσμος φωνάζει! Κάτι ἀκούγεται...
 —Οἱ κονσέρβες πού ἄνοιξαν τά μέλη τῆς ἐθνικῆς φυσιολατρικῆς λέσχης, ἦταν βόμβες!
 —Τά σώματά τους ἔγιναν κοκκινιστά!
 —Καθῆστε ὅλοι κάτω καί ἡρεμῆστε σέ τριάντα δευτερόλεπτα! Ἄπαγορεύω σέ ὅποιονδήποτε νά ἐκστομίσει τή λέξη: «ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ».

(Ξαναπερνάει ὁ σιλουέτος μέ τή βαλίτσα. Μακριά του, δύο τρεῖς συνοδοί του.)

—Πάλι ἐδῶ ἐσεῖς;
 —Δέν θά μοῦ πείτε λοιπόν... ποιός εἴσθε, καί ἂν πηγαίνεσθε ἢ ἀφικνεῖσθε;
 —Δέν σᾶς ἔχω ξαναδεῖ.
 —Κι ὅμως πρέπει νά σᾶς γνωρίζω — ὅπως κι ἐσεῖς.
 —Σᾶς βλέπω γιά πρώτη καί τελευταία φορά.
 —Συγγνώμη... Μήπως εἴσθε βιομήχανος σημαῖων;
 —'Απαξιῶ.
 —Προσπαθῶ νά θυμηθῶ ἂν σᾶς γνωρίζω καί πότε σᾶς συνάντησα. Ἡ μνήμη μου ὅμως δέν σᾶς δείχνει πουθενά — δυστυχῶς.
 —Σ' ὄλη μου τή ζωῆ ὄνειρευόμουν νά σᾶς συλλάβω! Ἐκνευρίζομαι ἀφάνταστα πού μοῦ εἴσθε ξένος.

(Ὁ σιλουέτος χάνεται)

—Τέλειωσαν ὅλα. Οἱ ἀφετηρίες μέ ἐκτοξεύουν στό σύμπαν. Διέρχομαι... Ἄπερχομαι... Πίσω μου πέφτουν ἄστρα καί δευτερόλεπτα...
 —Καί τά διόδια... Τά πάσης φύσεως διόδια, δέν εἶναι μπούτια ἐρωτικά ἢ Συμπληγάδες;

- (Πολλές φωνές:) *Οθουουουουουουου!*
 —Συλλάβετε τον χωρίς ξρωτήσεις.
 —'Εγώ; Πότε; 'Εγώ δέν ...
 —Ποιός είναι αυτός πού είπε νά τόν συλλάβουν;
 —Καί ποιός ξέρει; Δέ μās παρατās ρέ φίλε! Δέ φτάνει τό ντέρτι μας...
 —Νά συλλάβετε αυτόν πού έδωσε τή διαταγή γιά τή σύλληψη!
 —Δέν είμαι έγώ!
 —Ούτ' έγώ!
 —'Εκείνος εκεί — νά τος!
 —'Εγώ ήρθα μόλις τώρα.
 —Πιάστε τους όλους. Κίνδυνος! 'Εγκυμονοῦμε κινδύνους! Γενική σύλληψη!
 —'Οχι, όχι!
 —Σκάστε το γρήγορα! Κρυφτήτε παντού! Πιάστε τον πρίν μās συλλάβει!
 —'Επιβήτορα!
 —Θά μās έκτελέσει γιά ν' άγγίξει τό δέρμα μας!
 —Είμαι άνώμαλος!
 —Βιάστε τον!
 —Μέ τήν πρώτη σύλληψη, θέλει νά γεννήσει όλόκληρο λαό!

(Σά «φλάς» ήχου άκούγονται — κοφτές — οί δύο τελευταίες νότες από φινάλε κλασικού συμφωνικού έργου, άνακατωμένες μέ σκοτάδι και φώς. 'Ακολουθεί μία σιωπή δευτερολέπτων.)

- Πάλι έσείς!... Μ' αυτή τή βαλίτσα... Τί θέλετε λοιπόν;
 —'Ικανοποιείσθε μέ ένα στυλό διαρκείας;
 —Πόσης διαρκείας;
 —Μέχρι ν' αυτοκτονήσετε. 'Εχει και φωτογραφική μηχανή. Μία μικροσκοπική φωτογραφική μηχανή πού μπορεί νά φωτογραφίσει, άκόμη και τόν θάνατό σας. Θέλω νά πώ... τήν αυτοκτονία σας.
 —'Οχι, δέν καλύπτει τίς άνάγκες μου... Εύχαριστώ.
 —'Ακούστε... Αυτό τό στυλό μπορεί νά ύπογράψει και τή ζωή σας. Ξέχασα νά σās τό πώ.
 —'Οχι, εύχαριστώ. Πηγαίνετε σās παρακαλώ.
 —Μή μέ αναγκάζετε... Σās είπα... Μή μέ αναγκάζετε άλλο!...
 —Θά ύπογράψεις πούστη! Λέγε! Κανείς δέν έφυγε από δώ χωρίς νά ύπογράψει. Λέγε πρίν πάθω έμφραγμα, γιατί τότε θά σέ σκοτώσουν οί συνεταιίροι μου πιό σκληρά! 'Ακόμα πιό σκληρά! Λέγε... ποιός!
 —Σās είπα... δέν μπορώ. Θέλω αλλά δέν μπορώ.
 —Λέγε! Λέγε! Λέγε! Λέγε! Λέγεεεεεεεε!
 —Τώρα! Ποιός!...
 —'Εσείς.
 —'Υπογράψτε τον άμέσως!

(ΑΦΗΓΗΤΗΣ: 'Ο έραστής Παραμάνας Νικόλαος χασμουριέται όλο τό σκοτάδι τής νύχτας και ξερνάει δύο λειψά φεγγάρια πού — εύτυχώς — άν τά ένώσουμε, μās κάνουν μία πανσέληνο.)

- (Μεγάφωνα:) Μήν κάθεστε στους διαδρόμους. Μήν καπνίζετε παρακαλώ. Συγκεντρω-
 (Μεγάφωνα:) Μήν κάθεστε στους διαδρόμους. Μήν καπνίζετε παρακαλώ. Συγκεντρωθείτε στην δεξιά πτέρυγα.
 —'Εφτασε ήδη ή έπιτροπή τής συνεδριάσεως στην αίθουσα τών έδράνων. Κατά προσέγγισιν πέντε λεπτών, θά γίνει ή έναρξίς.
 (Μεγάφωνα:) 'Επαναλαμβάνω: 'Οχι τσιγάρα. Παρακαλώ νά περιορισθεί ή ήχώ τών διαδρόμων.

- Είμαστε έτοιμοι. Μόλις κατέφθασαν και τὰ υπόλοιπα μέλη.
- Είναι όλοι παρόντες;
- Μάλιστα. Ἐπαρτία.
- Πέστε τους νά πηγαίνουν, και θά τους είδοποιήσουμε πότε θά γίνει ἡ ἐπομένη ἀναβολή συνεδριάσεως.
- (Μεγάφωνο:) Ἡ ἔναρξίς ἔληξε. Παρακαλῶ μήν στέκεσθε στούς διαδρόμους. Ἡ ἀποχώρησις νά γίνεται μέ τάξιιν και προτεραιότητα. Χρησιμοποιεῖτε τήν βοθητικὴν ἑξοδο.
- Γιά, συγνώμη... Γιά, συγνώμη...
- Τί συμβαίνει ρέ παιδιά; Γιατί σπρώχνετε ἔτσι;
- Ἀφήστε μας νά περάσουμε — ἀνοίξτε δρόμο!
- Ὁ ἀγγελιαφόρος Ἀρχάγγελος... Προσγειώθηκε στό προαύλιο!
- Ἀνοίξτε τόν διάδρομο!
- Νά τος! Ἐρχεται... Τόν ὀδηγοῦν μέσα.
- Ἐλᾶτε. Φέρνει κάποιον μήνυμα.
- Ἀπό δῶ, ἀπό δῶ...
- Καρέκλα και μία πορτοκαλάδα.

(Ὁ ἀγγελιαφόρος Ἀρχάγγελος βγάζει τίς φτεροῦγες του, τίς δίνει γιά τό βεστιάριο, και κάθεται στή καρέκλα πού τοῦ προσφέρουν.)

- Λοιπόν; Σᾶς ἀκοῦμε.
- Νά φονευθεῖ ἀμέσως ὁ μοντελίστ τῶν ἐνδυμάτων μου, μέ ἠλεκτροπληξία... Και ἀμέσως μετά, βάλτε τή πρίζα στό πρόγραμμα τῆς μεγίστης ἠλεκτρονικῆς ἡδονῆς μου.
- Ἐρχεται... Ἐρχεται... Ἡ κοιλιὰ της μᾶς φράζει ἀργά τήν ἀνάσα...
- Συγνώμη, αὐτά δικά σας δέν εἶναι; Νομίζω ὅτι σᾶς ἔπесαν ἀπό τήν τσέπη.
- Μία κονσέρβα γιασεμιῶν κι ἓνα κομπολόι ἀπό καραβίδες!
- Στή σκέψη μου πέφτει κιόλας ἡ ὀμίχλη ἀπό τό χνουδί της. Ὀλόγυμνη... Δυό στήθια γλῦκισμα, κι ἀπό ἓνα βύσινο στήν κορφή της. Ἡ θερμοκρασία της εἶναι ἡ ἀπόστασις τῶν σωματιῶν... Κι ἐγὼ περιμένω σέ ἄπνοια. Τό ὄραμά της μ' ἀγγίζει κιόλας. Ἄραγε δέν θά μπορούσε νά μ' ἀγαπήσει;
- Σ' ἀγαπῶ Ἀναστάσι... Ἄν μ' ἀγαπᾶς κι ἐσύ, μή μ' ἀφήνεις νά σοῦ ξεφύγω.
- Δέν θά μοῦ φύγεις... Θά σέ συλλάβω, μόλις ὁ πόθος σου θ' ἀρχίσει νά μοῦ ἐξατμίζει τό λογικό.
- Ἐἴλωσέ μου τή σάρκα καθὼς ἐγὼ θ' ἀντιστέκομαι και θά σφαδάζω... Ξεβίδωσέ μου τίς ρόγες, νά πέσουν τὰ στήθια μου στήν ἀγκαλιά σου... Μέ τὰ τιμημένα χέρια σου... Σκάψε μου τό κορμί! Ὀργώσέ με! Καλλιέργησέ με — σπείρε με!
- Εἶναι ἤδη χαμένη. Αὐτοκαταδικάστηκε!
- Τήν ἀκούσατε ὄλοι; Εἶναι ἀναρχική!
- Θά σ' ἀγαπῶ αἰώνια. Σπορά... Σπορά...
- Ἀκοῦτε; Καλεῖ σέ ἐξέγερση τούς ἀγρότες!

ΧΟΡΟΣ: Μέ κέρατα πολεμικά
καί μία τραγίσια γούνα
σημαίνει τή ζωὴ γλυκά
στά σκέλια μία κουδούνα.

- Σ' εὐχαριστῶ... Σ' εὐχαριστῶ... Σοῦ παραδίδω τήν ἐξουσία μου. Ἐκεῖ... Στό λιβάδι... Κοντά στά ὀρνιθοτροφεία μέ τούς δικέφαλους ἀετούς.
- Τήν ἀκούτε; Τί περιμένετε;
- Πρέπει νά τή συλλάβουμε ἔτσι ὅπως εἶναι. Γυμνή. Ἐτοιμη σάν ἔγγραφο.

- Ναί, πρέπει νά συλληφθεῖ.
- Τά κοσμήματά της νά κατατεθοῦν στό ταμεῖο.
- Διαταγάς!
- 'Αρμέξετε την καί ὑπογράψτε την ἀμέσως!

(Καθάρματα, κουνήστρες, νόμοι καί ὑπονόμοι! 'Εξασφαλισμένοι ἥρωες!)

- Ποιοί εἶναι αὐτοί πού ἀκούονται;

(Νά φᾶτε τά γραφεῖα σας – τά κωλόχαρτά σας! Θρασύδειλοι, ἐρμαφρόδιτοι! Ρίχτε τους στήν αἴθουσα μέ τίς γυμνές γυναῖκες, νά πεθάνουν ἀπό τρόμο!):μο!)

- Μά ποιοί εἶναι... Τί φωνάζει αὐτός ὁ ὄχλος;

(Θέλουμε ἄδεια ζωῆς! Τσανακογλύφτες! Κρατικοί βλάχοι! Θά σᾶς πιοῦμε τό αἶμα!)

- Σᾶς ἐρώτησα ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ θορυβοῦντες. Δέν θά ξαναερωτήσω.
- Τίποτε... Δέν νομίζω ὅτι εἶναι κάτι τό σοβαρό...
- Κάτι ἀδέσποτοι... 'Εβγήκαν ἀπό τās παρόδους καί φωνασκοῦν... "Ἐτσι ἀσκόπως. Πιθανόν νά εἶναι καί καμιά ἐθνική ἐορτή... πού πιθανόν νά μᾶς διέφυγε.
- Νά τούς ἐκτρέψετε ἀμέσως καί νά τούς ὑποδείξετε τόν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς τους. 'Αρκετά!

'Ελέγξατε ὑπηκοότητα – κρατικήν κάλυψιν – νόμιμον ἐπιτήρησιν – OVER.

- 'Η διαταγή σας θά ἔχει ἤδη ἐκτελεσθεῖ τίς πρῶτες πρωινές ὥρες.
- "Αααααααααχ!... 'Ηρεμία. 'Ησυχία! 'Απολύσατε τούς πάντας καί τά πάντα, μέχρις αὔριον!
- Συγχαρητήρια! 'Η ἡρεμία καί ἡ σιωπή εἶναι ἡ πῖο ἀργή ταχύτητα πού μπορούμε νά ἐπιτύχομε! 'Η ταχύτητα τῆς ἡλικίας.
- Περεταίρω ἐλάττωσις εἶναι ἀδύνατος.
- Τί νά σᾶς πῶ... Κάθε μέρα ἡ ζωή μου γίνεται καί πῖο ἀπροσδόκητη. Κάποτε — ἦταν καί Ψυχοσάββατο — εἶδα δυό δίδυμα δέντρα!
- 'Η καρέκλα μου εἶναι πιά ἕνας πολεμιστής ἢ ἕνας ἐραστής πού ἐπιβουλεύεται τό σῶμα μου... Μέ τόν ἕνα ἢ μέ τόν ἄλλο τρόπο. Πισώπλατα. Τόσο, πού σκέφτομαι νά περάσω τήν ὑπόλοιπη ζωή μου δρθιος!
- Δοκιμάσατε πατέ, νά μασηήσατε τριαντάφυλλα σέ στιγμές θλίψεως; Μαστιγώσατε τό παιδί σας, βιάσατε τή γυναῖκα σας; Κλάψατε παράνομα;
- Μεθάω ἀπό σιωπή. Τά φύλλα πέφτουν... Τά φύλλα τοῦ πλατάνου πάνω στό πρόσωπό μου. Χιλιάδες νούφαρα μέσα στό ὕδραγωγεῖο τῆς πόλεως... 'Επιπλέουν. Καί οἱ βάτραχοι, ἀκόμα τραγουδοῦν βαρκαρόλες, καθισμένοι πάνω στά βελουδίνα βρύα... Πάνω στό χουόδι τῶν ἀγωγῶν... Στά ὑδρόβια τείχη, στίς στρόφιγγες...
- Καί οἱ μικροοργανισμοί; Τό πλαγκτόν, τά πάσης φύσεως μικρόβια πού φωσφορίζουν μέσα στά νερά τῆς πολιτείας;
- Ναί... ὄλα αὐτά.
- 'Ελάτε, ξεχάστε τα.
- Τί θά λέγατε γιά ἕνα κορίτσι δεκατριῶν ἐτῶν; Καταλαβαίνετε βέβαια τί ἐννοῶ... 'Απλῶς, νά τό εἶχατε κόρη σας.
- 'Η μία νεκρή νύμφη.
- Τή σύνταξη τῆς γυναίκας σας ἢ τοῦ ἀνδρός σας...
- Δέν ξέρω... Εἰλικρινά δέν ξέρω.

- Έχετε τό τελευταίο τεύχος τοῦ Καζαμία; Ἐκεῖ θά βρῆτε τή λήξη τῆς ἡλικίας σας. Τά τέταρτα τῆς σελήνης... Τά λουτρά αἵματος... Τά δευτερόλεπτα τῶν ἀστρων... Τίς μελλοντικές εἰδήσεις γιά τήν τύχη μας...
- Ἐχει κιόλας διαπιστωθεῖ ὅτι οἱ μανιέρες τῆς πολιτείας εἶναι τά καλούπια τῶν γυμνιστῶν!
- Εἶναι οἱ ἴδιοι πού κυκλοφοροῦν μέ τίς ἀπόρρητες ἐνδυμασίες!
- Τί λέτε λοιπόν;
- Ὅ,τι θά μπορούσα νά πῶ, ἀφήστε νά ἐννοεῖται. Ἡ θλίψη μου εἶναι ἕνα εἶδος μνήμης πάνω στά γεγονότα πού μέ καταγράφουν. Νιώθω σάν νά βγῆκα ἀπό ἀνασκαφές. Ἄκόμα καί ἡ σκιά μου χάθηκε. Δέν σᾶς ἀρκοῦν αὐτά;
- Ἐλάτε, μή φτάνετε στά ἄκρα... Πολύ ἀπλά καί συγκεκριμένα, ζητήσαμε τή γνώμη σας — τίποτε ἄλλο.
- Ἐπιτέλους! Βγαίνει τό φεγγάρι στόν ὀρίζοντα. Σάν κουρεμένο κεφάλι... ὄφρα-νοτροφεῖου!
- Θ' ἀρχισαν κιόλας νά φωτίζονται τά ἀρχαιολογικά μνημεῖα τῆς πολιτείας... Τά φαλακρά μανεκέν στίς βιτρίνες...
- Μά εἶναι ποτέ δυνατόν νά κοιμῶνται ὅλοι ἀποκεφαλισμένοι, καί νά ἔχουν στείλει τά κεφάλια τους γιά ὄνειρα;
- Ἀναφέρεστε στόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Πρόδρομο;
- Ἀπλῶς, κοιτᾶμε τό φεγγάρι.
- Σέ λίγο θ' ἀρχίσει νά χαράζει... Καί θ' ἀγουροξυπνᾶνε οἱ ριγέ κατάδικοι τῆς ζούγκλας. Τά πρῶτα πουλιά τῆς αὐγῆς θά εἶναι οἱ ψυχές τῶν ἐνόχων.
- Κύριοι, ὅλα εἶναι ἀλλά. Ὅλες οἱ φυλακές πού εἶναι ὑπό τήν ἐγγύησιν τοῦ κράτους, ἔχουν χαρτογραφηθεῖ. Δέν δικαιολογεῖται τέτοια σύγχυση... Τέτοιο μπερδεμα!
- Σᾶς παρακαλῶ... Ποιοί μουρμουρίζουν πάλι; Παρακαλῶ... Λίγη ἡρεμία.
- Τί σᾶς συμβαίνει;
-
- Πεθαίνετε;
- Δέν ξέρω ἀκριβῶς... Θέλω μόνο λίγη ἡρεμία. Τίποτε ἄλλο.
- Συγνώμη... Προσπαθήστε νά κρατηθῆτε ἀκόμα λίγο... Μέχρι νά συνεννοηθοῦμε. Μία στιγμή!
- Ἀποχωρῶ.
- Καί στό διάστημα πού θά ἀπουσιάζετε, τί θά κάνουμε ἐμεῖς; Θά ἀποφασίζουμε... ἔτσι ἀνεύθυνα;
- Μή μέ ρωτᾶτε ἄλλο! Σᾶς παρακαλῶ εὐγενικά... Μή μεταβάλλετε τήν ἡρεμία μου σέ παγκόσμιο πόλεμο! Ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀπόφασις! Χωρίς ἀποχρώσεις... Χωρίς χαρακτηρισμούς. Ἀπουσιάζω. Αὔριο πάλι.
- Μά... Ἴσως δέν γίναμε ἀντιληπτοί...
- Σσσσσσσσσσσσ... φωνάζε τόν διερμηνέα μου. Γιά κάθε δύσκολο πρόβλημα, θά σᾶς μεταφράζει τή σιωπή μου.

Νάσος Θεοφίλου

Ν. Χ. Μ. Ν.